

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Број: 010-01-00999/2011-01
Датум: 06.10.2011. године
Београд

Високи савет судства одлучујући о приговору _____ Д.М. _____ из Крагујевца, улица _____, у поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства број 119-05-00301/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу члана 5. Закона и изменама и допунама закона о судијама („Службени гласник РС“ број 101/10) и члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС“ бр. 35/11), на седници одржаној дана 06.10.2011. године, донео је

ОДЛУКУ

ПРИГОВОР _____ Д.М. _____ из Крагујевца **СЕ ОДБИЈА**, а Одлука Првог састава Високог савета судства број 119-05-00301/2010-01 од 14.06.2010. године, се потврђује.

Образложење

Оспореном одлуком Високог савета судства број 119-05-00301/2010-01 од 14.06.2010. године, _____ Д.М. _____, који није изабран за судију у складу са Законом о судијама („Службени гласник РС“ број 116/08), престала је судијска дужност са 31.12.2009. године. Ставом другим исте одлуке констатовано је да се овом појединачном одлуком замењује јединствена одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године, у ставу I тачка 451. изреке.

Незадовољан наведеним одлукама, _____ Д.М. _____ је дана 26.02.2010. године изјавио жалбу Уставном суду Републике Србије побијајући горе наведену јединствену одлуку Високог савета судства од 25.12.2009. године, а дана 01.11.2010. године изјавио је жалбу истом суду на одлуку од 14.06.2010. године, наведену у изреци због повреде Уставних права и

права гарантованих Европском конвенцијом. Дана 16.01.2010. године Уставном суду Републике Србије изјавио је и Уставну жалбу против Одлуке о избору судија на сталну судијску функцију у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“ број 106/09 од 17.12.2009. године).

Жалба поднета Уставном суду, у смислу одредбе члана 5. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, сматра се приговором на одлуку Високог савета судства.

У том смислу подносилац приговора је између осталог навео да је оспорена одлука донета од стране непотпуног састава Високог савета судства, да га доносилац одлуке није обавестио о постојању сумње у његову стручност, оспособљеност и достојност и да оспорена одлука не садржи разлоге о битним чињеницама. Навео је да су проглашавањем службеном тајном свих података који се тичу поступка, употребом података о личности противно Уставу и закону, давањем изјава у јавности којима се вређа лично и професионално достојанство, повређена права гарантована Уставом и Европском конвенцијом.

У поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства у смислу члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, Комисија Високог савета судства је на основу одредбе члана 14. став 1. Закона о Високом савету судства („Службени гласник РС“ број 116/08 и 101/10) и члана 5. Пословника Високог савета судства („Службени гласник РС“ број 43/09, 22/11 и 33/11) заказала јавну расправу, која је одржана 02.08.2011. године у присуству подносиоца приговора, посматрача и јавности.

Известилац је на рочишту изнела садржину оспорене одлуке Високог савета судства и разлоге наведене у приговору, указујући да на рочишту пре свега треба разјаснити наводе из приговора и доказе који су уз приговор поднети.

Подносилац приговора је на рочишту изјавио да је неприхватљиво доношење прописа којима се жалба изјављена Уставном суду третира као приговор против одлуке Високог савета судства, о којем одлучује Високи савет судства у измењеном саставу, будући да жалба више нема деволутивно дејство, као и да је непримерена методологија израде одлука пошто су неки делови одлука зацрњени. Истакао је да оспорена одлука писана након подношења жалбе, јер је у тој одлуци он означен као жалилац, што се види и из датума писања одлуке 14.06.2010. године, која му је достављена у октобру исте године. Навео је да је утисак да су за писање оспорене одлуке коришћени подаци који се односе на неке неосноване пријаве или притужбе и да њему ти подаци нису били доступни, те да не зна како су на основу њих извучени закључци јер, колико се сећа, ни на једну притужбу се није изјашњавао, а што је по прописима обавезан, осим у случају да је била анонимна или је председник суда сматрао да нема потребе за изјашњавањем. У погледу застарелости кривичног гоњења у предмету Кзп. бр. 143/07, најпре је истакао да се у одлукама користе пуна имена и презимена, а не надимци, наводећи да је означени предмет физички примљен у Врховном суду Србије 21.03.2007. године, да је дат у рад судији известиоцу 30.03.2007. године, те да је застарелост кривичног гоњења наступила 01.06.2007. године, а не 04.07.2007. године. Појаснио је да је веће одржало седницу 17. априла 2007. године и да сматра да чак и да су урадили одлуку 18. априла, да ниједан суд не би могао да је спроведе, наводећи да је у конкретном случају законски рок испоштован. Истакао је да се у том предмету помињу малолетници, али да управо они никада нису дошли на суд нити су саслушани, те да Високи савет судства никада није извршио увид у предмет. Даље је навео је да је Велико персонално веће донело одлуку да нема места покретању поступка, па чак и да је донео неку меру, да је то пресуђена ствар. Што се тиче

злоупотребе алкохола, навео је да има изјашњење П.Р. послато путем мејла и поште, наводећи да је био доста радно ангажован, те да то не може све радити човек који је по дејством алкохола, наводећи да је у том периоду отворио главни претрес пред Врховниом судом, у случају «Ибарска магистрала», те да је то можда имало утицаја, с обзиром да су се у медијима појавили различити коментари.

Ценећи све наводе из приговора, списе предмета, доказе из списка и приложене доказе на рочишту, усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлога Комисије да се приговор уважи, Високи савет судства налази да је:

Приговор неоснован.

У образложењу оспорене одлуке наведено је да су се код подносиоца приговора разлози за сумњу образовали у погледу достојности. Наиме, наведено је да подносилац приговора као судија Врховног суда Србије, у предмету у којем је поступао КЗп. бр. 143/07, у поступку који је вођен пред Врховним судом Србије, поводом захтева браниоца осуђеног за испитивање законитости правноснажних одлука Општинског и Окружног суда у Новом Саду, донео пресуду 17.04.2007. године, а апсолутна застарелост кривичног гоњења у овом предмету наступила је 04.07.2007. године, при чему се ради о кривичном делу блудне радње из члана 108 КЗ РС у вези члана 106 КЗ РС, а у питању су малолетна лица на чији психофизички развој, такав догађај третиран оваквим поступком може оставити несагледиве последице. Даље је наведено да је допис Врховног суда Србије Кзп. бр. 143/07 од 05.06.2007. године којим је затражено одлагање, односно прекид извршења казне по правноснажној пресуди Окружног суда у Новом Саду, достављен Општинском суду у Новом Саду 05.07.2007. године, дан након наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења у овом предмету, иако је одредбом члана 422 став 5 у вези члана 432 ЗКП-а прописано да је суд надлежан за одлучивање о захтеву за испитивање правноснажне пресуде дужан да одлуку достави првостепеном суду најкасније у року од 4 месеца, те да у конкретном случају законска обавеза није испоштована, јер су одлука и спис предмета достављени од стране Врховног суда Србије 12.07.2007. године, а захтев је поднет 12.03.2007. године првостепеном суду. Наиме, наведено је да је подносилац приговора као председник већа у наведеном предмету, као судија Врховног суда Србије несавесно поступао, јер је предмет у Врховном суду Србије за примљен дана 21.03.2007. године, да је седница већа одржана 17.04.2007. године, те да је нарочито судији известиоцу и председнику већа морало да буде познато скоро наступање апсолутне застарелости кривичног гоњења у овом предмету, о чему суд мора да води рачуна по службеној дужности и да је исти као председник већа био дужан да наложи Судској управи да се предмет сматра хитним. Наведено је да без обзира на одлуку која би била донета у овом предмету, да је подносилац приговора водио рачуна о наступању апсолутне застарелости кривичног гоњења и о томе да се одлука уради у што краћем року, те да је наложио Судској управи да се предмет сматра хитним након доношења одлуке, не би дошло до таквих последица јер би сама природа кривичног дела налагала хитност у поступању, ради заштите малолетних лица, заштите друштва и угледа и достојанства суда.

Поред тога, означено је да је Велико персонално веће обуставило поступак, али да је Високи савет судства мишљења да је подносилац приговора несавесно поступао, чиме је довео до апсолутне застаре кривичног гоњења, те да постоје оправдани разлози за сумњу у погледу савесности у оквиру критеријума достојности.

Такође, у оспореној одлуци је означено да је подносилац приговора у току обављања функције судије Врховног суда Србије злоупотребљавао алкохол на радном месту, да је у алкохолисаном стању дискредитовао углед своје функције и поступао судпротивно етичком кодексу понашања, те да је непримереним и недоличним поступцима, под дејством алкохола, заједно са колегом Н.П. такође судијом Врховног суда Србије, када је у посети Београду био председник Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију, П.Р. истог узнемиравао непримереним поступцима и коментарима што је присутнима на скупу било непријатно и већина се постидела оваквих поступака тада судије Врховног суда Србије.

Из извештаја о раду Врховног суда Србије за 2006. 2007. и 2008. годину, произлази да је подносилац приговора поступајући у кривичној материји, у посматраном периоду имао следеће резултате:

У 2006. години подносилац приговора је имао у раду укупно 267 предмета и 92 Кж предмета, реферисано је 283 предмета, 24 нереферисана и урадио је 35 одлука.

У 2007. години подносилац приговора је имао укупно 291 примљен предмет и 108 Кж предмета, реферисано је 283 предмета, 42 нереферисана и урадио је 45 одлука.

У 2008. години примио је укупно 299 предмета и 76 Кж предмета, 399 је реферисано, 4 нереферисана и урадио је 41 одлуку.

По ставу Високог савета судства разлози за сумњу не могу бити парцијално посматрани, селективно или изоловано у односу на укупне резултате рада и без сагледавања субјективних и објективних околности због којих су ти разлози настали.

У конкретном случају, у посматраном периоду, стручност и оспособљеност кандидата нису доведени у питање, с обзиром да је исти остваривао наведене критеријуме, а што произлази из извештаја о раду Врховног суда Србије, али испуњеност критеријума стручности и оспособљености за вршење судијске функције није само по себи довољно за уважавање приговора. Наиме, подносилац приговора мора истовремено испуњавати услов и у погледу достојности, те имајући у виду да подносилац приговора у конкретном случају, поступајући у предмету Кзп. бр. 143/07 који се водио пред Врховним судом Србије, није исказао савесност у раду и свест о друштвеној одговорности која извире из обавезе судије да сваком у разумном року обезбеди судску заштиту права и слобода, као и злоупотребом алкохола, чиме није исказао достојанственост и узорност, с обзиром да је судија дужан да чува свој углед и углед суда не само у служби већ и изван ње, а што су све моралне особине које судију чине достојним те функције, то подносилац приговора не испуњава услов у погледу достојности, што је само по себи довољан разлог за одбијање приговора и следствено томе, за престанак судијске дужности.

Уставни суд је у одлуци „Савелић“ оценио да се због непотпуног састава Високог савета судства не доводи у питање законитост његовог рада и одлучивања, па је овај навод из приговора у том смислу неоснован.

Имајући у виду напред наведено, Високи савет судства ценећи и остале наводе приговора, налази да су неосновани, а да је оспорена одлука правилна и заснована на закону.

Следствено наведеном, Високи савет судства је нашао да

Д.М.

не

испуњава услове из члана 45. Закона о судијама достојности, а у вези члана 14. став 2. Одлуке о критеријумима и мерилима, због чега је на основу члана 29. Правила, донео одлуку као у диспозитиву.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА
Мирјана Ивић**

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на.

1. Подносиоцу приговора;
2. Архиви Високог савета судства.